

משה הימן ז"ל

משה נולד במוצאי יום כפור, שנת 1911, כבנו הבכור של רב הקהילה בעיר פלאנאן שבגרמניה. הוא גדל בבית אמיד ותרבותי וקיבל חינוך כללי ודתי מסורתי. הוא הספיק לסיים שלוש שנים לימודי רפואה בוורצבורג, כאשר הנאצים עלו לשלטון בגרמניה ומשה נאלץ לעזוב ולעבור לאנגליה. בהתכוונו לעלות לישראל החליף את תחום לימודיו מרפואה לחקלאות. בשנת 1934 עלה ארצה ובחר לבוא לעין־חרוד, בה היתה רפת גדולה. היה זה סורקין שקיבל אותו ברפת ופיתה אותו להישאר.

כאן, בעבודה ברפת, הכיר את אירמה והקים אתה את משפחתו. הבת הבכורה – נירה ממש נולדה וגודלה ברפת. אחריה נולדו בתיה, מנחם ועידית.

תוך כדי עבודתו ברפת, החל משה לעסוק בנסיונות ראשונים בהזרעה מלאכותית עם ד"ר מנחם שטורמן. נושא זה התפתח בהדרגה לאירגון אזורי "פוריה" ובשנת 1946 משהוקמה אגודת "און" להזרעה מלאכותית, היה משה למנהלה המקצועי־מדעי. בתפקיד זה עשה עד 1987, כשהוא לומד ומשתלם, מפתח ומתקדם, קושר קשרים עם חו"ל, כותב מאמרים, משתתף ומרצה בקונגרסים בינלאומיים.

הוא היה הראשון בעולם שהעמיד תכנית מבחן צאצאים לפרים – שיטה שאומצה אחר כך בכל העולם. משה מיסד את שיפוט הבקר בישראל, יזם תצוגות של בנות־פרים, תרם לפיתוח תכניות מחשב להזרעה וטיפוח ועוד. גאוותו היתה על יחסי העבודה החבריים בענף,

שהתבטאו גם באירגון השתלמויות וימי־עיון למזריעים ולרפתנים.

מכות הגורל שניחתו עליו – מות בתו נירה ואשתו אירמה ונפילת הבן מנחם – לא עצרו את שטף העשייה והיצירה שלו. בשנת 1965 נשא את יונת, הקים עמה את ביתו וקיבל את ילדיה יעל ומשה כבניו. בינתיים המשפחה התרחבה, נולדו נכדים וקשרי המשפחה נתהדקו במסירות ובאהבה.

משה חי בעין־חרוד מתוך אימון והכרה, כחבר קיבוץ מסוד ומתעניין, ישר דרך וצנוע בהליכותיו. וכך בצנועה, נקטעה דרכו ויצירתו והוא עדיין במלוא אונו, עד ומתעניין, צמא־דעת ופתוח לקליטה ופיתוח של רעיונות חדשים.

יהי זכרו ברוך!

ציונים לתולדות חייו של משה, כפי שנאמרו בהלוויה על ידי נציגת קיבוץ עין־חרוד.